

Rolnummer : 387
Arrest nr. 14/93 van 18 februari 1993

A R R E S T

---

*In zake* : het beroep tot gedeeltelijke vernietiging van de ordonnantie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van 11 juli 1991 met betrekking tot het recht op een minimumlevering van elektriciteit, ingesteld door de v.z.w. ATD Vierde Wereld België.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters D. André en F. Debaedts, en de rechters L. De Grève, L.P. Suetens, M. Melchior, P. Martens en Y. de Wasseige, bijgestaan door de griffier H. Van der Zwalmen, onder voorzitterschap van voorzitter D. André,

wijst na beraad het volgende arrest :

\*

\* \*

## I. *Onderwerp van de vordering*

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is gericht bij op 13 februari 1992 ter post aangetekende brief en op 14 februari 1992 op de griffie is ontvangen, vordert de vereniging zonder winstoogmerk « ATD Vierde Wereld België, Belgische Afdeling van de Internationale Beweging ATD Quart Monde », waarvan de zetel gevestigd is te Etterbeek (1040 Brussel), V. Jacobslaan 12, vertegenwoordigd door haar raad van bestuur, woonplaats kiezend op het kantoor van Mr. J. Fierens en Mr. C. Debroux, advocaten, de Wynantsstraat 23 te 1000 Brussel, de vernietiging van de artikelen 4, laatste lid, 5, §§ 2 en 3, en 6 van de ordonnantie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van 11 juli 1991 met betrekking tot het recht op een minimumlevering van elektriciteit, bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 15 augustus 1991.

## II. *De rechtspleging*

Bij beschikking van 14 februari 1992 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er ten deze geen reden was tot toepassing van de artikelen 71 en volgende van de voormelde bijzondere wet.

Van het beroep is kennis gegeven conform artikel 76 van de voormelde bijzondere wet bij op 10 maart 1992 ter post aangetekende brieven, die op 11 en 12 maart 1992 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Het bij artikel 74 van de voormelde bijzondere wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 19 maart 1992.

De Brusselse Hoofdstedelijke Executieve, vertegenwoordigd door de Minister voor Economie en de Staatssecretaris voor Energie, wier kantoren gevestigd zijn te 1000 Brussel, Hertogstraat 7/9, heeft een memorie ingediend bij op 25 april 1992 ter post aangetekende brief.

Een afschrift van die memorie is overgezonden conform artikel 89 van de organieke wet bij op 12 mei 1992 ter post aangetekende brief, die op 13 mei 1992 aan de geadresseerde ter hand is gesteld.

De verzoekende partij heeft een memorie van antwoord ingediend bij op 11 juni 1992 ter post aangetekende brief.

Bij beschikking van 18 augustus 1992 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, tot 13 februari 1993 verlengd.

Bij beschikking van 2 december 1992 is rechter Y. de Wasseige aangesteld om de zetel aan te vullen ter vervanging van rechter D. André, die toen de functie van voorzitter vervulde en daarna op 22 december 1992 tot voorzitter werd verkozen.

Bij beschikking van 2 december 1992 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de terechtzitting op 12 januari 1993 vastgesteld.

Van die beschikking is kennis gegeven aan de partijen, die, evenals hun advocaten, van de datum van de terechtzitting op de hoogte zijn gebracht bij op 2 december 1992 ter post aangetekende brieven, die op 3 december 1992 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

De Brusselse Hoofdstedelijke Executieve heeft bij op 3 december 1992 ter post aangetekende brief een document overgezonden met als titel « memorie van wederantwoord ».

Op de terechtzitting van 12 januari 1993

- zijn verschenen :

. Mr. J. Fierens en Mr. C. Debroux, advocaten bij de balie te Brussel, voor de verzoekster;

. Mr. K. Van Alsenoy, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Brusselse Hoofdstedelijke Executieve;

- hebben de rechters P. Martens en L.P. Suetens verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd conform de artikelen 62 en volgende van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

### III. *Onderwerp van de aangevochten bepalingen*

De ordonnantie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van 11 juli 1991 beoogt het recht te waarborgen op een minimumlevering van elektriciteit. Artikel 4 ervan verbiedt het elektriciteitsbedrijf bij wanbetaling de elektriciteit af te sluiten van een gezin dat behoort tot de bij besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Executieve vastgelegde sociale categorieën met speciale bescherming, maar staat het toe een « vermogensbeperker » te plaatsen.

De bestreden bepalingen voorzien erin dat het elektriciteitsbedrijf schriftelijk de naam van het betrokken gezin aan de gemeente meedeelt (artikel 4, laatste lid, artikel 5, § 2), tenzij de consument vraagt dat het bedrijf dat niet doet (artikel 5, § 3), en belasten de gemeenten met het laten instellen van een sociaal onderzoek door het orgaan waarmee het elektriciteitsbedrijf een samenwerkingsovereenkomst heeft getekend (artikel 6).

### IV. *In rechte*

#### *Ten aanzien van het belang*

A.1.1. De verzoekster beschrijft het doel van haar vereniging, haar activiteiten en de bijzondere belangstelling die zij aan de dag heeft gelegd voor de problemen in verband met de gas- en elektriciteits-onderbrekingen. Zij doet opmerken dat zij betrokken is geweest bij de totstandkoming van de bestreden ordonnantie. Zij oordeelt dat zij belang heeft een ordonnantie te bestrijden die verband houdt met het doel dat zij nastreeft.

A.1.2. De Brusselse Hoofdstedelijke Executieve ziet niet duidelijk het verband tussen de bestreden bepalingen, los gezien van hun context, en door de verzoekster nagestreefde doelstellingen.

A.1.3. De verzoekster antwoordt, en herhaalt daarbij haar voornaamste statutaire doelstellingen, dat zij van een belang doet blijken ten aanzien van de gehele door de bestreden ordonnantie behandelde problematiek en inzonderheid van een belang bij de vernietiging van bepalingen die inadequate middelen bevatten, welke de doelstellingen zelf van de gewestelijke wetgever zouden ontkennen.

#### *Ten gronde*

A.2.1.1. De verzoekster voert als enig middel de schending aan van de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet,

« in zoverre, doordat de bepalingen waartegen de verzoekende partij beroep instelt in de mededeling voorzien aan de gemeente van de naam van de abonnee of van het gezin bij wie een vermo gensbepker wordt geplaatst, hetzij verplicht, hetzij op zijn verzoek, en door de gemeente een sociaal onderzoek laten uitvoeren bij het gezin waarvan de naam haar is meegedeeld, zij een discriminerende regeling instellen ten aanzien van de Belgen in het algemeen, enerzijds, de Belgen of de inwoners van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die arm zijn of een onzeker of arm bestaan leiden, anderzijds,

terwijl die bepalingen kennelijk het recht op een persoonlijke levenssfeer en waardigheid schenden zonder redelijke verantwoording, en terwijl de voormelde grondwettelijke regels, die de gelijkheid en de niet-discriminatie waarborgen, een algemene draagwijdte hebben en toepasselijk zijn ten aanzien van alle aan de Belgen verleende rechten en vrijheden,

en terwijl het recht op persoonlijke levenssfeer voortvloeit uit direct werkende internationale constitutionele bepalingen, namelijk artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 17 van het Internationaal Verdrag betreffende de burgerlijke en politieke rechten, en derhalve een van de rechten en vrijheden is die door artikel 6*bis* van de Grondwet worden gewaarborgd. »

A.2.1.2. De verzoekster haalt het besluit van de Executieve van 11 juli 1991 tot vaststelling van de « sociale categorieën met speciale bescherming » aan en doet opmerken dat het om de meest behoeftigen van onze maatschappij gaat.

Zij onderstreept dat het elektriciteitsbedrijf, waarvan het statuut doorgaans tenminste gedeeltelijk dat van een particulier bedrijf is, verplicht is de gemeente van de financiële moeilijkheden van sommige consumenten op de hoogte te brengen zonder dat die mededeling aan de instemming van de betrokkenen is onderworpen.

A.2.1.3. De enige uitzondering, bedoeld in artikel 5, § 3, betreft het geval dat de consument zelf om plaatsing van een vermogensbepker heeft gevraagd. Maar de verzoekster oordeelt dat in verreweg de meeste gevallen personen die in een acute crisissituatie verkeren en slecht op de hoogte zijn van hun rechten, andere zorgen zullen hebben dan het zich verzetten tegen die mededeling, waarvan zij wel het bestaan niet zullen kennen.

A.2.1.4. De verzoekster oordeelt dat de bestreden bepalingen het recht op privacy schenden van de behoeftige Belgen die in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wonen. Het doorgeven van hun identiteit aan de gemeente wordt slechts verantwoord door de plaatsing van een vermogensbepker, dat wil zeggen door een situatie die reeds veroorzaakt is door de financiële onzekerheid of de armoede. Die discriminatie is volgens de verzoekster niet vatbaar voor enige redelijke verantwoording. De aangewende middelen maken het niet mogelijk het doel te bereiken, d.w.z. het recht te waarborgen op een minimumlevering van energie en aldus bij te dragen tot de algehele doelstelling: het verzekeren van « het recht op menselijke waardigheid ».

A.2.1.5. De verzoekster voegt eraan toe dat het begeleidend onderzoek waarmee de gemeente wordt belast niet tot haar bevoegdheid behoort, dat het de gemeente vrij staat met dat onderzoek een orgaan te belasten dat geen enkele waarborg van bekwaamheid en geheimhouding zou bieden, en dat ten slotte de inhoud van het onderzoek geenszins wordt gepreciseerd. Wat het plan tot afbetaling van de schulden en de begeleiding van het gezin betreft, die systematische maatregelen hebben geen zin voor behoeftige gezinnen. Zij zijn niet evenredig omdat zij veelal bij andere tegemoetkomingen komen - O.C.M.W., Jeugdrechtbank, bijvoorbeeld - en omdat zij niet van die aard zijn dat zij door een gebrek aan middelen veroorzaakte moeilijkheden oplossen.

A.2.2.1. De Brusselse Hoofdstedelijke Executieve antwoordt dat de bestreden maatregelen toepasselijk zijn op elk individu dat zich in dezelfde situatie bevindt, dat de bestreden ordonnantie de mogelijkheid geeft te voorkomen dat de naam van de betrokkene aan de gemeente wordt meegedeeld en dat zij vooral aan elke persoon, zonder onderscheid, het recht op een minimumlevering van elektriciteit geeft. Zelfs indien men zou moeten vaststellen dat bepaalde categorieën van personen verschillend behandeld worden, dan nog is er, voegt de Executieve eraan toe, geen schending van het gelijkheidsbeginsel.

A.2.2.2. Om aan te tonen dat de maatregelen conform en evenredig zijn met het nagestreefde doel schetst de Executieve de wordingsgeschiedenis van de bestreden ordonnantie. Zij behandelt in detail de verschillende wijzigingen die de ordonnantie heeft ondergaan en de discussies waartoe zij aanleiding heeft gegeven, met name betreffende de mededeling van de namen van de betrokkenen.

A.2.2.3. De Executieve beklemtoont dat de hulp hier voorrang heeft op het privé-leven, dat, om het terugbetalingsplan te volgen, het O.C.M.W. dat met het onderzoek zal worden belast persoonsgegevens nodig heeft en dat de maatschappelijke werkers door het beroepsgeheim zijn gebonden, wat een waarborg is voor de eerbiediging van de privacy van de betrokkenen.

A.2.2.4. Wat artikel 4 betreft herinnert de Executieve eraan dat het essentieel tot doel heeft het afsnijden van de stroom te verbieden zonder enige discriminatie en dat elke abonnee zelf om plaatsing van een vermogensbeperker kan vragen en preciseren dat zijn naam niet mag worden openbaar gemaakt. De Executieve voegt eraan toe dat alle inlichtingen zullen worden gegeven opdat de betrokkenen hun rechten, zoals die bij artikel 6, § 3, gewaarborgd zijn, zouden kennen.

A.2.2.5. De Executieve oordeelt dat de kritiek die de verzoekster tegen artikel 6 richt verband houdt met de opportuniteit en dat het het Hof niet toekomt na te gaan of de betrokken maatregelen opportuun of wenselijk zijn.

A.2.3.1. In haar memorie van antwoord onderstreept de verzoekster dat zij geenszins de ordonnantie van 11 juli 1991 in haar geheel bestrijdt, maar enkel de bepalingen die op discriminerende wijze afbreuk doen aan de eerbiediging van de privacy. Zij merkt op dat die inbreuk niet wordt betwist, aangezien de Executieve van oordeel is dat de eerbiediging van de privacy evenwel moet wijken voor de hulp die aan een categorie van personen moet worden geboden. Zij beklemtoont dat uitsluitend in het geval van artikel 5 - d.w.z. wanneer de consument zelf om plaatsing van een vermogensbeperker vraagt - de mededeling van zijn naam aan de gemeente kan worden vermeden. Zij beklemtoont dat het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer een fundamenteel recht is en houdt staande dat niets de onevenredige inbreuk die uit de bestreden bepalingen voortvloeit verantwoordt.

A.2.3.2. Wat de keuze van het met het onderzoek belaste orgaan betreft : de wens van de gewestelijke wetgever bestaat er weliswaar in dat die keuze op de O.C.M.W.'s valt, maar de tekst, zoals hij is opgesteld, zou het mogelijk maken welk orgaan dan ook te kiezen, al was het een particuliere bewakingsdienst.

B.1.1. Artikel 107<sup>ter</sup> van de Grondwet bepaalt : « ... De zaak kan bij het Hof aanhangig worden gemaakt door iedere bij wet aangewezen overheid, door ieder die doet blijken van een belang, of prejudicieel, door ieder rechtscollege ».

Naar luid van artikel 2, 2<sup>o</sup>, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 kunnen de beroepen tot vernietiging worden ingesteld « door iedere natuurlijke of rechtspersoon die doet blijken van een belang ... ».

Het vereiste belang is slechts aanwezig bij diegenen die door de bestreden norm in hun situatie rechtstreeks en ongunstig kunnen worden geraakt.

B.1.2. Indien een vereniging zonder winstoogmerk, die zich op een collectief belang beroept, toegang wenst tot het Hof, is vereist dat het maatschappelijk doel van de vereniging van bijzondere aard is en derhalve onderscheiden van het algemeen belang; dat het collectief belang niet tot de individuele belangen van de leden is beperkt; dat het maatschappelijk doel door de bestreden norm kan worden geraakt; dat dit maatschappelijk doel werkelijk wordt nagestreefd, wat moet blijken uit de concrete activiteiten van de vereniging; dat de vereniging blijkt geeft van een duurzame werking,

zowel in het verleden als in het heden.

B.1.3. Naar luid van artikel 1 van haar statuten heeft de appellerende v.z.w. tot doel in België de doelstellingen te verwezenlijken van de internationale beweging « ATD Quart Monde », d.w.z. :

« het opsporen en bestrijden van sociale en culturele uitsluiting en in het bijzonder van de ergste vormen ervan;

de vertegenwoordiging van de uitgesloten, in de mate waarin zijzelf deze vertegenwoordiging niet kunnen waarnemen;

het bevorderen van de ontwikkeling en de integratie van de minst bedeelde personen, gezinnen of bevolkingsgroepen in de samenleving door concrete acties en wetenschappelijk onderzoek;

de vereniging werkt mee aan de uitbouw van de Internationale Beweging ATD Vierde Wereld ».

B.1.4. Een dergelijke doelstelling is tegelijk verschillend van het algemeen belang en van het individuele belang van de leden van de vereniging. De bestreden norm kan die doelstelling raken in zoverre zij rechtstreeks de categorie van personen betreft van wie de verzoekster de collectieve belangen behartigt.

B.1.5. De verzoekende v.z.w., die in 1990 is opgericht, streeft de doelstellingen na van een vorige vereniging, die in 1971 werd gesticht. Zij geeft sedert tal van jaren blijk van een duurzame activiteit en streeft haar doel werkelijk na, zoals blijkt uit haar activiteiten, haar publikaties en de actie die zij heeft gevoerd naar aanleiding van het afsluiten van gas- en elektriciteit, onder meer door het formuleren van opmerkingen in verband met de bestreden ordonnantie in het ontwerpstadium voor een in de Brusselse Hoofdstedelijke Raad in het leven geroepen commissie.

De verzoekster doet aldus van een rechtstreeks belang blijken bij de vernietiging van de ordonnantie van 11 juli 1991.

B.1.6. Op 29 januari 1992 heeft de raad van bestuur van de verzoekende vereniging regelmatig de beslissing genomen onderhavig beroep in te stellen.

Het beroep is ontvankelijk.

B.2.1. De bestreden ordonnantie stelt zich tot doel, aldus het opschrift, « het recht op een minimumlevering van elektriciteit » te verzekeren. Dat doel wordt nagestreefd door artikel 3, dat bepaalt : « ieder gezin heeft recht op een minimale en ononderbroken levering van elektriciteit voor huishoudelijk verbruik », en door artikel 4, waarvan de eerste drie leden luiden als volgt :

« Bij wanbetaling mag het elektriciteitsbedrijf niet afsluiten indien het gezin behoort tot een sociale categorie met speciale bescherming, zoals vastgelegd bij besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Executieve.

In deze gevallen bericht het elektriciteitsbedrijf vijf dagen na de ingebrekestelling aan het betrokken gezin dat het twee weken later een vermogensbeperker van 4 Ampere zal plaatsen.

Bij blijvende wanbetaling na deze periode van twee weken wordt de vermogensbeperker effectief geplaatst, tenzij met het elektriciteitsbedrijf een plan tot afbetaling van schulden werd overeengekomen. »

B.2.2. Uit het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Executieve van 11 juli 1991 blijkt dat de consumenten die worden beoogd die zijn die kunnen bewijzen dat te hunnen aanzien een beslissing is genomen tot toekenning van bepaalde uitkeringen of die problemen hebben met de betaling als gevolg van een vermindering of een verlies van inkomsten door onvoorziene oorzaken.

B.2.3. Uit de parlementaire voorbereiding van de ordonnantie blijkt dat O.C.M.W.'s en gemeenten in 1984 met de distributiemaatschappijen overeenkomsten hadden ondertekend die voorzagen in een samenwerkingsprocedure bij de behandeling van de dossiers van gezinnen in moeilijkheden. Een door de distributiemaatschappijen gefinancierd hulpfonds werd verdeeld over de O.C.M.W.'s die die overeenkomsten hadden getekend in verhouding tot het aantal personen die het bestaans-minimum genoten.

Toch is gebleken dat minder dan 20 % van de personen die werden gemaand hun elektriciteitsverbruik te betalen het bestaansminimum ontvingen. Uitgaande van de vaststelling dat de begeleidingsrol waarmee men de O.C.M.W.'s ten aanzien van alle in gebreke gestelden had willen belasten, niet te verwezenlijken was met de beschikbare mankracht en middelen, heeft de Brusselse Hoofdstedelijke Executieve geoordeeld dat het aanbeveling verdiende « de tussenkomst van de gemeenten beter te omlijnen » (Memorie van Toelichting, *Gedr. St.*, zitt. 1990-1991, nr. A-103/1, p.4).

B.2.4. De verzoekende v.z.w. bekritiseert noch de doelstelling van de ordonnantie noch de vaststelling van de personen die worden beoogd door de maatregelen waarin de ordonnantie voorziet. De v.z.w. bekritiseert uitsluitend de wijze van mededeling van de naam van de betrokken gezinnen, de gevolgen van die mededeling, alsmede het « ongerechtvaardigde, vage en nutteloze » karakter van het sociaal onderzoek en de begeleiding van het gezin.

De bestreden bepalingen luiden als volgt :

Artikel 4, laatste lid :

« Het elektriciteitsbedrijf deelt de naam van het betrokken gezin schriftelijk aan de gemeente mee. »

Artikel 5, § 2 en § 3 :

« § 2. Onmiddellijk na de plaatsing deelt het elektriciteitsbedrijf de naam van het betrokken gezin schriftelijk aan de gemeente mee.

§ 3. De aangesloten verbruiker kan op het ogenblik van de aanvraag het elektriciteitsbedrijf nochtans verzoeken zijn naam niet aan de gemeente mede te delen. »

Artikel 6 :

« De gemeente laat een sociaal onderzoek instellen bij het gezin waarvan de naam overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 4 en 5, § 2, door het elektriciteitsbedrijf wordt meegedeeld, met het doel samen een oplossing voor de problemen uit te werken.

Deze oplossing dient een plan tot afbetaling van de schulden en de begeleiding van het gezin te omvatten.

De gemeente laat dit sociaal onderzoek uitvoeren door het orgaan waarmee het elektriciteitsbedrijf een samenwerkingsovereenkomst heeft getekend om een afsluiting te vermijden.  
»

B.2.6. In zoverre het middel een discriminatie aanklaagt die zou bestaan ten aanzien van de personen die in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest verblijven en de personen die op het grondgebied van andere Gewesten verblijven, faalt het in rechte.

In zoverre zij een minimumlevering van elektriciteit voor huishoudelijk verbruik waarborgt, heeft de ordonnantie van 11 juli 1991 betrekking op « de distributie ... van elektriciteit door middel van netten waarvan de nominale spanning lager is dan of gelijk is aan 70.000 volt », in de zin van artikel



6, § 1, VII, eerste lid, a, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Een dergelijke aangelegenheid behoort tot de bevoegdheid van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest krachtens artikel 4 van de bijzondere wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse instellingen, volgens hetwelk het Brussels Hoofdstedelijk Gewest dezelfde bevoegdheden heeft als het Vlaamse Gewest en het Waalse Gewest.

De autonomie welke die bepalingen aan de Gewesten verlenen impliceert dat door de desbetreffende gewestelijke wetgevers een verschillend beleid kan worden gevoerd. Die autonomie zou zinloos zijn indien alleen al het feit dat er verschillen in behandeling bestaan tussen de bestemmingen van de regels die in elk Gewest op eenzelfde aangelegenheid toepasselijk zijn in strijd met de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet zou worden geacht.

Een vergelijking van de normen die uitgaan van verschillende gewestelijke wetgevers zou juridisch niet pertinent zijn.

Het middel zal dus slechts worden onderzocht in zoverre het een discriminatie aanvoert, in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, ten laste van de categorie van behoeftigen of personen die in een situatie van onzekerheid of armoede verkeren.

B.2.7. Tot de bij de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet gewaarborgde rechten en vrijheden behoren wel degelijk de rechten en vrijheden die voortvloeien uit België bindende internationale verdragsbepalingen die door een akte van instemming in de interne rechtsorde toepasselijk zijn gemaakt. Dat is althans zo voor de rechten en vrijheden die voortvloeien uit direct werkende bepalingen, wat het geval is met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna het Europees Verdrag) en artikel 17 van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 betreffende de burgerlijke en politieke rechten, gesloten te New York (hierna UNO-Verdrag), goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981.

### B.2.8. Artikel 8 van het Europees Verdrag bepaalt :

« 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. »

### Artikel 17 van het voormelde UNO-Verdrag bepaalt :

« 1. Niemand mag worden onderworpen aan willekeurige of onwettige inmenging in zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling, noch aan onwettige aantasting van zijn eer en goede naam.

2. Een ieder heeft recht op bescherming door de wet tegen zodanige inmenging of aantasting. »

Elke discriminerende aantasting van de in die bepalingen van internationaal recht vastgestelde grondrechten levert eveneens een schending op van de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet.

B.2.9. Door te bepalen dat de naam van het gezin waartegen de maatregelen zijn genomen waarin artikel 4 van de bestreden ordonnantie voorziet, schriftelijk aan de gemeente wordt medegedeeld, doet het laatste lid van artikel 4 afbreuk aan het privé-leven van de door die bepaling beoogde personen. Hetzelfde geldt voor artikel 5, § 2, dat in dezelfde mededeling voorziet in het geval waarin de consument zelf om plaatsing van een vermogensbeperker heeft gevraagd.

De mededeling aan de gemeente, waarin het laatste lid van artikel 4 voorziet, is niet slechts een inlichting van technische aard : wanneer het elektriciteitsbedrijf meldt dat bij een persoon een vermogensbeperker is geïnstalleerd, maakt het bedrijf tegelijkertijd bekend dat die persoon tot de categorieën behoort die beoogd worden in het besluit van de Executieve van 11 juli 1991 en dat hij zijn schulden aan dat bedrijf niet betaalt. Een dergelijke bekendmaking heeft betrekking op een aspect van het privé-leven dat wordt beschermd bij artikel 8 van het Europees Verdrag en kan inbreuk maken op de eer en de reputatie die bij artikel 17 van het voormelde UNO-Verdrag worden beschermd.

B.2.10. In die inmenging in de privacy wordt evenwel voorzien door een wet in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag. Zij is slechts één van een stel maatregelen die, door het verbieden van het afsluiten van de stroom, ertoe strekken de gezondheid te beschermen van een categorie van personen met beperking evenwel van de rechten van andere personen. In de context van de ordonnantie is de maatregel conform het nagestreefde doel en niet onevenredig ermee. De maatregel is trouwens onontbeerlijk voor een andere doelstelling, die het voorwerp is van artikel 6 van de ordonnantie van 11 juli 1991 - onder voorbehoud van de grondwettigheid van dat artikel, die in B.2.12 zal worden onderzocht - aangezien het immers gaat om het verlenen van een bijzondere bescherming aan een categorie van personen welke ruimer is dan die van de ontvangers van het bestaansminimum en het dus niet mogelijk is, zoals in de memorie van toelichting staat, « de gemeenten te verplichten het O.C.M.W. hiervoor in te schakelen ». De begeleidingsopdracht die de gemeenten moeten toevertrouwen aan het in artikel 6 beoogde orgaan, veronderstelt dat zij de identiteit van de beschermde personen kennen. Het is uitgesloten dat aan die mededeling enige publiciteit wordt gegeven; de personen die de informatie zullen ontvangen zijn trouwens door het beroepsgeheim gebonden.

B.2.11. Dezelfde redenen gelden *a fortiori* wat artikel 5, §§ 2 en 3 betreft : het gaat hier om personen die zelf om de plaatsing van een vermogensbeperker hebben gevraagd en zij kunnen zich ertegen verzetten dat hun identiteit aan de gemeente wordt bekendgemaakt.

B.2.12. Door in een sociaal onderzoek te voorzien waarvan het doel erin bestaat een oplossing te vinden voor de moeilijkheden van de beoogde personen, organiseert artikel 6 een maatregel die vergelijkbaar is met die welke door de O.C.M.W.'s worden genomen ten opzichte van diegenen die het bestaansminimum ontvangen. Een dergelijke procedure lijkt niet als discriminerend te kunnen worden aangemerkt nu zij juist beoogt alle gezinnen identiek te behandelen die door hun behoeftige situatie aan de nadelen zijn blootgesteld die de ordonnantie hun tracht te besparen.

Opmerking verdient trouwens dat in de tekst van het voorontwerp van ordonnantie was bepaald dat de gemeente het sociaal onderzoek door het O.C.M.W. zou laten instellen (*Gedr. St.*, zitt. 1990-1991, A-103/1 - 90/91, p.9).

De Raad van State deed opmerken dat geen wettelijke bepaling het Brussels Hoofdstedelijk Gewest toestond de O.C.M.W.'s met een opdracht te belasten, ook niet via de gemeente (*ibid.*

p.11). De huidige redactie van artikel 6 wordt voorgesteld als « een legistische omweg nodig om tegemoet te komen aan de opmerkingen van de Raad van State » (*Gedr.St.*, zitt. 1990-1991, A-103/2 - 90/91, p.39). Tijdens de debatten heeft een lid van de Raad gevraagd wat verstaan moest worden onder « organisme waarmee het elektriciteitsbedrijf een samenwerkingsovereenkomst heeft getekend om een afsluiting te vermijden » . In antwoord daarop zeggen « verscheidene leden, alsook de Staatssecretaris, (...) dat hiermee de O.C.M.W.'s worden bedoeld. Aangezien het Gewest niet bevoegd is toezicht op de O.C.M.W.'s uit te oefenen, kan het hen niet rechtstreeks opdrachten toevertrouwen, maar wel langs de gemeente om » (*Gedr. St.*, zitt. 1990-1991, A-103/2 - 90/91, p.41).

B.2.13. De vraag, zoals de verzoekster schrijft, of « het mogelijk zou zijn dat op basis van een louter privaatrechtelijk contract tussen het elektriciteitsbedrijf en welk « organisme » dan ook, dat in voorkomend geval geen waarborg van bekwaamheid of geheimhouding zou bieden, het sociale onderzoek de privacy en de waardigheid van bepaalde arme gezinnen zou schenden », behelst een kritiek op de uitvoeringsmaatregelen die door de gemeente zullen worden genomen. Dergelijke handelingen liggen buiten de toetsingsmacht van het Hof.

B.2.14. Het plan tot afbetaling van de schulden en de begeleiding van het gezin, waarin het tweede lid van artikel 6 voorziet, zijn maatregelen die de wetgever heeft gemeend te moeten nemen om een categorie van personen te helpen met betrekking tot wie de moeilijkheid die zij ondervinden om hun schulden te betalen een objectieve aanduiding is van een bezwaarde situatie. Dergelijke maatregelen staan in verband met het nagestreefde doel en zijn niet onevenredig ermee.

B.2.15. Aangezien de aangevoerde discriminaties niet komen vast te staan, komt het het Hof niet toe na te gaan of de maatregelen waarin is voorzien, overbodig zijn.

Om die redenen,

Het Hof,

verwerpt het beroep.

Aldus uitgesproken in het Frans, het Nederlands en het Duits, conform artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 18 februari 1993.

De griffier,

De voorzitter,

H. Van der Zwalmen

D. André